

forsikre Dem om, mine Herre, at der hos disse Mænd er Interesse for Nationen i det Hele. Man veed i Militairstaten meget godt, hvor stor den Byrde er, som bliver paalagt Statsborgeren derved, at han skal afstjene sin Værnepligt og af den Grund bliver udreven af sin Stilling; det har man Die for, og man har ligeledes Die for, at man som Følge deraf i den Retning maa nedstemme de militaire Forbringere saameget som muligt. Men, ville vi gibe Penge ud til vort Forsvarsvæsen, saa troer jeg rigtignok ogsaa, at den første Betragtning, til hvilken man maa komme, er den, at vi skulle anvende disse Penge paa bedste Maade. Anvende vi Pengene paa den Maade, at det Mandstab, som vi uddanne, bliver saaledes uddannet, at vi kunne stole paa, at det virkelig bliver et Værn, saa ville Pengene, selv om der forholdsviis medgaaer en Smule mere, dog være bedre anvendte end et større Beløb, der anvendes paa en større Masse, men som ikke faaer den fornødne Dygtighed og Styrke.

Med Hensyn til Befalingsmændene behøver jeg ikke at fremhæve, hvilken betydelig Styrke Armeen har i den laveste Klasse af Befalingsmænd, nemlig Undercorporalerne. Jeg siger ikke for Meget, naar jeg siger, at i Undercorporalclassen ligger en af de væsentligste Støtter og Grundpiller for Armeen. Vi have, Gudskelov, ogsaa havt Folk i denne Klasse, som — det er jeg overbevist om, at de fleste af de ærede Medlemmer have havt Leilighed til at lægge Mærke til rundt omkring i Landet — have været overordentligt herlige og flinke Folk. Man maa imidlertid ikke troe, at man kan tage en hvilken som helst Mand og sige til ham: „Nu er Du Befalingsmand“. Man kan vel i den Tid, som nu er tilmaalt til Undercorporalernes Uddannelse, lære dem, hvad de skulle lære — i det Mindste gjælder dette for de Flestes Bedkommende, da det i Reglen er opvakte Folk —, men der er grumme langt fra at have lært Noget til det at kunne bringe det Lærte rigtigt i Anvendelse. Naar en Befalingsmand kommer ud og først skal begynde med at tænke sig om: „Hvad skal Du gjøre“, „Hvorledes skal Du gjøre det“, „Er det rigtigt, hvad Du gjør?“, — saa er han i Virkeligheden ikke Befalingsmand; thi Afgjørelsen af

disse Spørgsmaal maa ligge klar for ham i samme Dieblif, som de opstaae. Han maa dieblifkeligt kunne sige: „Der er ikke Andet at gjøre“, og hvis Nogen gjør Indvendinger, maa han kunne sige: „Snaf, det er rigtigt, som jeg siger, og det skal gøres!“ Deri ligger Befalingsmandens Hverv. Begynder han først at lægge Mærke til, at en af de Undergivne muligt i kritiske Dieblif gjør opmærksom paa, at Befalingen ikke er rigtig, og at en Anden muligt siger, at der maa gaaes frem paa anden Maade, og begynder han at raisonnere over, om de kunne have Ret heri, saa er det Hele galt og ødelagt. Noget Saadant er der ikke Tid og Leilighed til, men det sonderbryder det Hele i et Dieblif. Men derfor maa Befalingsmanden ogsaa, efter at have lært, hvad der skal læres, have Leilighed til at anvende det Lærte og navnlig til at commandere. Jeg er overbevist om, at Enhver, der vil spørge en af de gamle Undercorporaler: „Hvor har Du lært meest, i Stolen eller i den Tid, Du gjorde Tjeneste bagefter?“ vil faae det Svar: „I den Tid, jeg gjorde Tjeneste.“ Der kan vel være en Tid, hvor Undercorporalen gaaer omkring tilflyneladende uden at bestille Noget, saa at han synes ligesaa godt at kunne være hjemme som at ligge inde til Tjeneste, men der er dog Meget, som han alligevel lærer i den Tid. Skulle vi altsaa have et Forsvar, saa lad os, naar den Tid kommer, da Organisationsplanen kommer til at ligge for her, sørge for, at Undercorporalerne virkelig blive saaledes uddannede, som Nationen kan præstere dem. Nationen kan præstere store Ting med Hensyn til denne Klasse; men den maa da ogsaa anvende en lille Smule derpaa. Jeg skal dog ikke her indlade mig nærmere paa dette Spørgsmaal, da Sagen derom jo ikke ligger for i dette Dieblif; men jeg kan dog ikke noksom endnu engang fremhæve, hvor Meget det har at sige at uddanne dygtige Befalingsmænd.

Hermed kan jeg gjerne slutte mine Udtalelser om denne Sag. Da jeg ikke veed, hvorledes den høitærede Minister vil stille sig til Endringsforslag, der muligt maatte fremkomme, skal jeg ikke nu videre indlade mig paa, hvorvidt jeg vil stille Endringsforslag til denne